

Je

N 50

1787/12

PROBLEMA
IVRIS FEVDALIS SAXONICO-ELECTORALIS
NUM IN SVCCESIONE
IN FEVDVM COMMVNE
COINVESTITI COMPOSSESSORES
SIMVLTANEE INVESTITIS POTIORES SINT?

DISSERTATIO
QVAM
ILLVSTRIS ICTORVM COLLEGII AVCTORITATE
PRAESIDE

IO. ADAMO THEOPHILO KINDJO

*SVRVSOCENTIAE ET PHILOSOPHIAE DOCTORE, SUPPLEMENTAE IN
PROVINCIA CVRIAE ADVESORE, SVRVS SAXONICI PROFESSORE
PUBL. ORDIN. ACADEMIAE LIPPENSIS SYNDICO.*

A. D. XIII. DECEMBER. A. C. N. c1010CCLXXXVII

IN AVDITORIO ICTORVM

DEFENDET
AVCTOR

GÜNTHER A BÜNAU
EQVES MISNICVS.

LIPSAE,

EX OFFICINA KLAVBARTHIA.

PROBLEMA
IURIS FEUDALIS SAXONICO-ELECTORALIS
NUM IN SUCCESSIONE
IN FEUDVM COMMUNE
CONIVESTITI COMPOSSESORES
SIMULTANEE INVESTITI POTIORES SINT

DISSERTATIO
QVAE
ILLVSTRISSIMO ICTORVM COLLEGGII AVCTORITATE
P R A E S I D E
J. C. KAMMHOFFI
P R O P O N I T A
P R O M O T I O N E
P R O D I C T I S S I M I
A. D. XII. DECEMBER. A. C. M. CCCCXXXVII

IN AULICIS ICTORVM
P R I N C I P I S
A. T. O. T.
G. W. T. H. E. R. & H. V. N. A. N.
P R O D I C T I S S I M I

L I P S I A E
EX OFFICINA KAMMHOFFII

ILLVSTRISSIMO
ATQVE
EXCELLENTISSIMO DOMINO
CHRIST. GOTTHELF
LIBERO BARONI
DE GUTSCHMID
DYNASTAE IN KLEIN-WOLMSDORF
SERENISSIMI PRINCIPIS ELECTORIS SAXONIAE INTIMAE
ET SANCTIORIS ADMISSIONIS MINISTRO COMITIQVE
CONSISTORIANO REL.
DOMINO AC MAECENATI
INDVLGENTISSIMO

SACRVM

EXCELLENTISSIMO DOMINO
CHRISTO GOTTHELBO
LIBERO BARONI
DE GUTSCHMIDT

EXCELLENTISSIMO DOMINO
CHRISTO GOTTHELBO
LIBERO BARONI

DE GUTSCHMIDT

ET SANCTIONIS ADMISSIONIS MINISTRO COMITIS
CONSTITUTIONIS REGIAE

DOMINO AC MAJESTATI
INDALGENTISSIMO

1733

*ILLVSTRISIME
EXCELLENTISIME DOMINE*

C*um collocatam in illustrissimo honorum fastigio
virtutem tanta omnes soleant admiratione sus-
picere, ut propius ad illius conspectum admo-
veri se, probarique ipsius iudicio quam maxime cupiant,
TV, Domine Illustrissime, mihi quoque ad TE nunc
accedenti atque hunc tenuem libellum nomini TVO
splendidissimo inscribere auso, benigne, quae-
scas.*

scas. *Etsi enim pudorem meum dulcissima spes consolabatur, fore, ut quam a TE, pro singulari TVA erga omnes doctrinae liberalioris studiosos beniuolentia, multi alii scripta sua TIBI offerentes, audaciae veniam impetrarunt, eadem et mihi non denegaretur; tamen sentiebam temeritatis suspicionem vix me euasurum, qui elegantissimo iudicio Viri, cum omnino iurisprudenterissimi, tum illam iuris scientiam, quam dissertatiuncula haec mea attingit, imprimis docti atque olim in hac bonarum litterarum vniuersitate maximo cum omnium plausu professi, has studiorum meorum primitias subicere sustinuerim. Quae quidem cogitatio animum admiratione TVI, debitaque tantorum meritorum TVORVM splendori reuerentia plenissimum ita commouebat, ut facile possem vel deberem potius a consilio deterreri. Verum, quidquid erat huius timoris, tandem prorsus abieci, ingenii TVI elegantiam atque excellentem in iudicando grauitatem TVAM non magis venerandam esse ratus, quam admirandam animi TVI humanitatem, innumeris documentis declaratam. Quamobrem, si qua
in*

*in hoc, quem TIBI pia mente consecro, libello iuueni-
liter dicta deprehenderis, ea TE infirmitati iuuenili
condonaturum spero. Dulcissimum quidem laboris mei
fructum percepisse mihi videbor, si et studiorum meo-
rum rationem non prorsus displicuisse TIBI, et me a
TE haud indignum censeri cognouerim, quem in clien-
telam TVAM recipias. Etenim hoc veluti littera-
rum curriculum prope emenso, quaerentique Maecenatem,
cuius praesidio nixus ad rempublicam accedere possem,
inprimis TV, Domine Illustrissime, occurrebas, quem
iudicabam studia mea iuuare atque ornare et velle et
posse. Quod quidem iudicium meum uti luculenta pro-
pensae in patrem carissimum voluntatis TVAE argu-
menta confirmant, ita, certo spero, fore, ut qui pa-
rentem in tutelam receperis, Idem non repudies filium,
qui tanta in TE pietate atque obseruantia adfectum
animum sentit, ut studio TVI colendi a patre se vinci
nullo sit tempore passurus. Caeterum Summum Numen
ardentissimis imploro precibus, ut TE vniuersae patriae
ornamentum ac dulce decus saluti publicae familiaeque
TVAE*

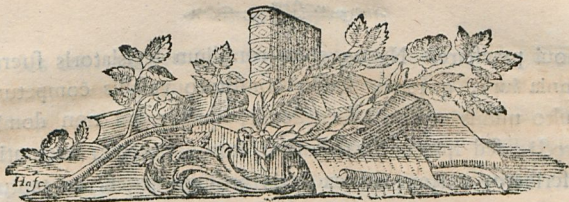
*TVAE splendori diutissime saluum atque incolumem
praestet, et omnibus iis bonis cumulatam ornatumque
esse iubeat, quibus felicitas humana in summo TVO loco
censetur.*

**ILLVSTRISIME
EXCELLENTISSIME DOMINE
SPLENDIDISSIMO
NOMINI TVO**

Scripti
Lipsiae a. d. X. Decembr.
1600CCLXXVII.

deuotus addictusque

GÜNTHER A BÜNAV.

Instituti ratio.

Edituro mihi libellum academicum, diuque et multum dubitanti, cui inprimis loco tractando haud inutiliter impendi posset opera, Praeses huius disputationis auctor suaeque extitit, vt quaestionem feudalem, *vtum in successione in feudum commune coinuestiti compossessores simultaneae inuestitis potiores sint, an hi vna cum illis aequali iure ad successionem feudalem admitti debeant?* secundum ius patrium enodarem, quod illa ab eo inde tempore, quo in curiis feudalibus Saxoniae compossessoribus feudi coinuestitura non in solidum, vti mores maiorum ferebant, sed pro rata concedi coepit, (coepit autem inde ab aeuo *Io. GEORGII I. Electoris Saxoniae,*) in vtramque partem disceptata fuerit, atque in problema abierit. Perscrutatus ego leges patrias nulla ibi inueni praesidia, nec illud ipsum recentissimum editum feudale a. d. xxx April. *MDCCCLXIV* publicatum, quod coinuestituram pro diuiso, obseruantia introductam, confirmavit, perspicuam normam decidendae quaestionis propositae co-

A

gnoui

2

+-----+-----+

gnoui praestare. Neque enim consilium legislatoris fuerat, omnia iura, quae ex feudo constituto vasallis competunt, multo minus ordinem succedendi, quippe qui non domini directi, sed ipsorum vasallorum iura concernit, accuratius describere, verum, ut ex legis prologo patet, ea tantum praecipere, quae a vasallis ac simultanee inuestitis maxime circa inuestituram eiusque renouationem obseruari debeant. In hoc tanto legum patriarum silentio cum pro ingenio quisque suo iuris rationes, ex quibus solis quaestio proposita dirimi debet, subduceret, necessario factum est, ut inter lectos, quorum est, de his causis iudicare, dissensiones exorirentur, quae hodiernum largissimam libris materiam praebent. Quare operae pretium me facturum opinor, si hoc iuris feudalis Saxonici caput tractem atque, vtrum in successione in feudum commune coinuestiti compossessores simultanee inuestitis potiores sint, disquiram. Equidem non dubito, fore plerosque, qui me iuuenilis temeritatis adulescent, quod hoc argumentum meae disputationis elegerim, in quo mihi exiguae aut nullius potius auctoritatis homini cum principibus lectis pugnandum esset, nec mei generis hominum videretur esse, inter viros doctos dissentientes pronunciare et velut arbitrium recipere; Haec non nego a consilio meo meo deterrere potuisse; Sed idem ego haud diffiteor, animum id mihi maxime addidisse, quod curiam, quae Dresdae floret, feudalem, per Praesidem cognorim eandem, quam ex iuris rationibus defensurus sum atque propugnaturus, sententiam fouere ac tueri. Quare huius libelli, si non alia, haec cer-

te dos erit, vt non tam nouae singularisque opinionis portentum edat, quam potius eam proponat sententiam, quae ipso rei vsu in patria obseruatur. Iam ne incertis limitibus vaga erret disputatio, hunc in pertractando, quod mihi summi, argumento sequar ordinem, vt primum coinuestituram eiusque a simultanea inuestitura discrimen ac vtriusque effectus explicem, id quod ideo haud omittendum esse censui, quia in illis sunt quaedam quasi femina argumentorum, quibus deinceps in ipsa causa vtar; Deinde sententiam iuris feudalis tum Longobardici, tum Germanici, de proposita quaestione exponam; Denique, patrocínio causae coinuestitorum compossessorum in me suscepto, argumenta iuris patrii colligam, quibus ea defendi queat.

§. I.

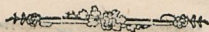
De coinuestitura.

Feudi dominium vtile tribus absoluitur iuribus ^{a)}. Complectitur primo ius de ipsius feudi substantia secundum leges feudales disponendi, quod proprietatem seu dominium in sensu eminenti vocant; deinde ius, omnes fructus et ordinarios et extraordinarios ex feudo percipiendi atque de his pro lubitu disponendi; denique ius, feudum possidendi. *Inuestitura*, qua eiusdem rei dominium clientelare vel vni vel pluribus confertur, est vel *singularis* vel *simultanea in sensu*

A 2

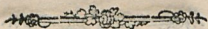
gene-

a) Cf. Consultiss. Christ. Lebr. SEYFERTI diss. *de dominio feudorum vtili.* (Lips. 1780.)

generali accepta ^{b)}). Simultaneae investiturae ea inest vis, ut pluribus de eodem feudo pure inuestitis tribuat condominium clientelare seu communionem siue plenam siue minus plenam. Potest enim vnus eiusdemque rei dominium clientelare purum pluribus per simultaneam inuestituram vel *eodem modo* ac ita conferri, ut feudum omnium simultanee inuestitorum fiat commune, adeoque omnia iura, quae dominio vtili insunt, ad consortes eiusdem feudi coniunctim pertineant, vel *diuerso modo* ac ita constitui, ut alter ius possidendi feudum eodemque vtendi fruendi consequatur, reliqui autem vsum fructum et possessionem feudi haud prius nanciscantur, quam si vassallus possessor eiusque heredes descendentes defecerint. Inter eos, qui eodem modo de feudo simultanee inuestiti sunt, plena communio feudi obtinet; inter eos autem, qui diuerso modo de feudo simultanee inuestiti sunt, minus plena communio, quippe tantum ad ius proprietatis restricta persistit, vim in eo exferens, ut simul inuestiti non modo, quousque viget stirps possessoris feudi, quem *vassallum principem* vocant, iure prohibendi, ne de feudo in ipsorum fraudem disponatur, indeque descendente iure, consensum in quamcunque feudi alienationem impertiendi fruantur, sed etiam, stirpe vassalli possessoris extincta, plenum condominium vtile et quoad fructuum perceptionem atque possessionem ipsa successione in feudum consequantur. Prout iura, quae dominio clientelari insunt, cum pluribus simul inuestitis diuersa ratione communicantur, diuersae simultaneae investiturae spe-

^{b)} Ge. Lud. BOEHMER *Principia iur. feud.* §. 113.

species exinde nascuntur, quae a doctoribus iuris feudalis vno nomine designantur, licet easdem specialibus nominibus distinguere diversae, quae inter utramque intercedunt, rationes suadeant. Quare in curia feudali Saxonica, quae Dresdae floret, dudum in usu esse coeperunt diversae appellationes, quibus compossessores simultanee inuestiti ab iis, qui successione causa simultaneam inuestituram adepti sunt, secernuntur, siquidem illi *coinuestiti* ac inuestitura, quae iis fit, *coinuestitura*, hi autem *simultanee inuestiti* (*Mitbelebnte*) atque inuestitura, quae iis tribuitur, *simultanea inuestitura* in sensu strictiori appellatur. His specialibus nominibus ad secernendos diuerfos simultanee inuestitos et in hoc libello vti liceat. *Coinuestitura* igitur nobis est, qua pluribus idem feudum ita constituitur, ut ii in plenam communionem condominii clientelaris puri recipiantur. Hanc Longobardis aequae ac Germanis visitam fuisse ex legibus eorum feudalibus abunde patet veluti I. F. 1. §. 1. I. F. 14. §. 2. II. F. 12. II. F. 18. II. F. 85. Auct. vet. de Benef. P. I. §. 83. Iur. feud. Sax. c. 34. e) Iur. feud. Alem. cap. 4. §. 4. d) cap. 37. e) cap. 103. §. 3. f) Iur. feud. Bauarici cap. 45. g) Haec loca de coinuestitura, qua feudum nouum pluribus aequali ratione confertur, intelligenda sunt, non autem de eo casu, vbi feudum, cuius causa singularis in-

A 3

vesti-

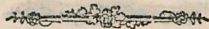
e) apud Henr. Christ. de SENKENBERG in Corp. iur. feud. Germ. ex edit. Illustr. EISENHARTI p. 286.

d) apud eundem p. 33.

e) apud eundem p. 70.

f) apud eundem p. 131.

g) apud eundem p. 221.

vestitura data erat, mortuo vasallo deuolutum est in eius plures heredes descendentes, qui deinde in feudi communionem transeant. His tanquam successoribus in feudo tantum ad renouationem inuestiturae singularis patri factae obligatis et si non detur coinuestitura, tamen haec ipsa renouatio inuestiturae, cum a pluribus successoribus fiat, vim coinuestiturae habet. Ita Feudista Omnes, inquit ^{b)}, *fili eius, qui feudum acquisiuit, fidelitatem facere debent: maxime si indiuisum habent.* Apud veteres Germanos id erat in more positum, vt non omnes defuncti vasalli filii renouationem inuestiturae requirerent, sed vnus ex illis eligeretur, qui inuestituram tum pro se tum nomine reliquorum accipiebat. Adeat, qui huius rei probationem exigit, *Auct. veter. de Benefic. i) Ius feud. Aleman. k) Ius feud. Sax. l)*

Iure feudali Longobardico in Germaniam recepto, omnes ac singuli successores inuestituram renouare tenentur, atque vbi mores Germanorum lege particulari obseruantiaque curiae seruatos esse non constat, ibi vnus haud admittitur, vt totius renouationis negotium obeat, sed omnes ac singuli fidelitatem facere tenentur. Atque hoc iure Saxones quoque vtuntur. Ita enim Legislator in *recentissimi edicti feudali*

b) II. F. 26. §. 7.

in l. c. p. 59. p. 63. p. 66. p. 67.

i) P. I. §. 76.

l) cap. 31. apud eundem pag. 280.

k) cap. 24. §. 7. cap. 30. §. 1. 3. 6. cap. 32. §. 3. 4. 5. cap. 33. §. 1. 2. 3. apud SENKENBERGIVM

Add. Io. SCHILTER in Commentar. ad cap. LII. Iur. feud. Alem. p. 238. seq.

feudalis Tit. 1. §. 2. Wenn, inquit, ein Vater nach seinem Tode, zu seinem Lehn-Gutbe verschiedene Soehne verlaesset, — so haben selbige — die Lehn daran in gesetzter Frist. — zu suchen.

§. II.

Indoles feudi communis per coinuestituram constituti describitur.

Per coinuestituram feudum inter coinuestitos efficitur *commune* (*Sambtleben, Gemeinleben*). Feudi communis atque quod exinde oritur, condominium ratio alia est secundum ius feudale Longobardicum, alia secundum mores Germanorum. Ius feudale Longobardicum sequitur principia iuris romani, quae in condominio obtinent. Quemadmodum Longobardica coinuestitura singulis coinuestitis condominium feudale tantum pro rata tribuit a), etiamsi partes feudi communis haud expresse definitae ac singulo consorti assignatae fuerint, ita quoque singulus condominorum, reliquis insciis atque inuitis, gaudet disponendi facultate de parte sua pro indiuiso

a) II. F. 85. Si maritus de feudo suae uxoris inuestiatur ea absente, nisi nominatim quasi gerendo uxoris negotium inuestiatur, sibi acquirit feudum ea sciente vel iubente; si vero uterque insimul inuestiatur, acquiratur. PRO PARTE SIBI PROFICIUNT, nisi cum iam dicta distinctio factum fuerit. Et dicimus etiam ut si vnus ante alterum sine haerede decesserit, quod alterius pars domino acquiratur.

diuifo ^{b)}). Longe alia vero est indoles feudi communis secundum mores Germanorum. Coinuecturae Germanis vilitate ea est natura ac ratio, vt eiusdem rei condominium clientelare pluribus *in solidum* conferatur, ipsique intuitu feudi velut pro vna habeantur persona, id quod etiam innuunt formulae, passim in litteris inuecturae obuia: *in die Gemeinschaft der Leben setzen, zum Gemeiner setzen in die Leben* ^{c)}). Quare totius feudi dominium vtile ad omnes, qui id *coniuncta manu* accepere, coniunctim pertinet, adeo, vt non solum feudi possessio ac fructuum perceptio omnium coinuecturorum communis sit, sed etiam ius de ipso feudo disponendi non nisi ab omnibus coniunctim exerceri possit, nec valida sit dispositio ab vno, reliquis inconsultis, suscepta. Cuius rei documenta luculentissima extant in veterum consuetudinum collectionibus, veluti *lur. feud. Alem. cap. 81. §. 2. d)* *Ob zwen mann mit einem gut belehent seind von einem herren, und den nucz beyde habent. der ein darr on den andern das gut dem Herrn nit auffgeben noch mag keinen wandel domit thun das er dem andern geschaden müg es sey dann das sy sich mit dem leben und mit dem nucz von einander teylen. cap. 37. §. 5. e)* *Alle dieweile sy ein gut mit einander haben. die mit einander be-*

^{b)} Io. Iac. REINHARDT in *De duct. die Gemeinschaft als ein wahrer Grund der Erbfolge und der einzigen Grund der Lebensfolge derer Seitenverwanten* (1755) in fol. p. 146.

^{c)} Io. SCHILTER de *simulanea inuectura principum imperii* cap. II, §. 4.

^{d)} apud SENKENBERGIVM in l. c. p. 115.

^{e)} apud eundem p. 70.

*belehent feynt. Es mag einer dem andern nicht darab geliben, noch aufgeben noch nichtz thun mit dem lebengut wann der mann aus dem gut keinen teyle empfangen haett. Er mag auch keinen teyl jemands leiben noch aufgeben das er des dye andern nicht erinnere. Iur. Feud. Sax. cap. 34. f) Die weil ſf (fratres) ein gut zusaamen babent die zusaamene belenet ſin ir nichein enniac an de andern nichein teil darab geliben noch lazen da erz deme andern mite verne wend des der man nicht einen theil entpfangen kan des en mac her ni cheine teil geliben noch gelazen. Sunt haec, opinor, fatis luculenta, nec vltiore disquisitione indigent. Ceterum hoc obseruare attinet, mores Germanorum in Saxonia Electorali hodiernum seruari: id quod vel ex iis patet, quae Serenissimus Princeps Elector Saxoniae in resolutione ad praeliminaria ordinum prouincialium d. d. viii. Febr. clobocc. data g) constituit: *Alldiueil, wenn mehr als einer in gesammter Lehn an einem Guthe stehen, vermoege der Lehn-Rechte einem jedwedem derselben die Mitbelehnschaft in solidum zu koemmt, und solche nur sodann wenn eine wuerrkliche Theilung geschiehet, gebrochen wird, dabingegen, wenn die uebrigen mit Gelde oder sonst abgefunden werden, dieselben in effectu zur successioen nicht gelangen, sondern derjenige, der das ganze Guth auf diese Mase an sich bringet, solcher allerdings krafft seiner in solidum habenden Mubelehnschaft erbaelt.**

f) apud eundem p. 281.

g) in Cod. Aug. T. I. p. 366.

§. III.

De coinuestitorum compossessorum iure succedendi in feudum commune.

Si, mortuo vno coinuestitorum compossessorum feudi, heredes descendentes sint superstites, in hos ius, quod defuncto consorti in feudo communi competierat, successione deuolui consuetudines tum Longobardorum ^{a)} tum Germanorum ^{b)} inter se consentiunt. Sin vero idem absque heredibus decesserit, vtrum eius ius in superstites consortes transeat, an ad dominum directum redeat, iura Longobardorum et Germanorum inter se dissentiunt. Secundum iura Longobardorum coinuestitura compossessoribus feudi mutua successione non tribuit, quia si plures de eodem feudo inuestiti sunt, singulis eorum non in solidum, sed pro rata seu pro diuiso censetur facta esse inuestitura, etiamsi partes feudi communis haud expresse definitae ac singulo consorti assignatae fuerint. Quare vi huius inuestiturae pro rata factae singulo consorti eiusque heredibus descendentes non nisi ius pro rata in feudo communi acquiritur, atque iure alterius consortis extincto, pars feudi communis, quae ipsius fuerat, ad dominum directum redit, non vero superstiti consorti

a) II. F. II.

b) *Iur. feud. Sax.* cap. 34. apud
SENKENBERGIUM in l. c. p. 281.
Di wile ouch sie (die Brüder) *daz*
gut zusamene haben stirbet in einer

sein Kint wirt in des waders stat und
bebet sein gut gemeine mit den Ver-
tern als is sein wader hat. Idem legitur
in *Iur. feud. Alem.* cap. 37. §. 4.
apud eundem p. 70.

forti successio in parte feudi pro diuiso communis competit, nisi pactum inuestiturae fuerit adiectum ^e). Haec autem tantummodo de feudo nouiter acquisito intelligenda sunt. Nam quod ad feudum antiquum attinet, in hoc successio agnatis a primo acquirente sanguinem ducentibus haud negatur, sed ex sola primi acquirentis inuestitura competit, siue diuiso feudi perfecta sit, siue eiusdem communio adhuc salua persistat ^d). Longe alia autem ratio successiois in feudo communi, quae apud veteres Germanos obtinebat. Etenim cum his solemne fuerit, pluribus de eodem feudo inuestituram in solidum seu pro indiuiso concedere, huius inuestiturae natura ita ferebat, vt, vno ex coinuestitis sine heredibus defuncto, superstites eorumque heredes feudum, quod haecenus penes omnes fuerat, vi ipsius inuestiturae pro indiuiso acceptae in solidum iure suo consequerentur ^e), etiam si huius rei nulla in lege inuestiturae iniecta fuerit mentio. Adcommodate rem exprimit b. Io. Godofredus BAVERVS, *Concurfu quidem*, inquiring ^f), *simul inuestiti suo modo partes faciunt, verum tamen, vno eorum deficiente, reliqui in eius portionem non tam succedunt, quam eam vi suae*

B 2

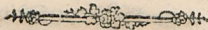
reti-

^e) I. F. 1. §. 2. I. F. 8. §. 2. I. F. 14. §. 2. II. F. 12. pr. II. F. 18.

^d) I. F. 8. §. 1. I. F. 12. I. F. 14. §. 1. II. F. 15.

^e) *Iur. feud. Alem.* cap. 4. §. 3. apud SENKENBERGIUM in l. c. p. 33. cap. 103. §. 3. apud *eundem* p. 131.

^f) in *disf. de origine et progressu communis Saxonum manus* (Lips. 1746) §. 11. et in *Opusc. acad.* ab auctoris filio *Henr. Godofredo*, Viro Summe Reuerendo ac Magnifico adornat. (Lips. 1787.) T. II. p. 200.

retinent inuestiturae. In hanc rem exemplum litterarum re-
 versalium Theodorici domini ab Alena eiusque consanguinei
 Wilhelmi de Horne, de eodem feudo coniuncta manu a co-
 mite Hollandiae anno clocexiii. inuestitorum adduxit ex An-
 ton. MATTHAEI not. ad res *Vltraieffinas* p. 98. vbi haec:
Quicumque vero nostrum scilicet ego et consanguineus meus abs-
que heredibus moritur, alius praesata bona, QVAE COMMU-
NI MANU TENEMVS IN FEUDO A COMITE, SOLVS RE-
TINEBIT. Hac in re folius inuestiturae in solidum factae
 ratio habetur, non vero simul agnationis. Quare per coin-
 vestituram communio feudi et inter extraneos constitui pot-
 est *g*), proindeque duobus fratribus de eodem feudo coin-
 vestitis, si alter eorum condominium suum extraneo coin-
 sentientibus iis, quorum interest, vendiderit et alter sine
 prole decesserit, ad extraneum superstitem vi coinvestitu-
 rae totum feudum deuolui ecquis dubitet? Perspicue de hac
 re statutum est *Iur. Francic.* vulgo *Kayserrecht* dicti Lib. III.
 cap. 31. *h*). *Wo tzwene bruder sint Dy lehn met enander baz*
vnn benodiget den eynen daz her sin lehin verkouffen muß eyne
frembden manne Der sal wissin ob der bruder sterbet der sin
lehin nicht verkouft ane lehin erbin Daz sin kint dy von eme
geborn werdin Daz daz lehin vellet uf den der sich in daz lehin
gekouft hat, vnn nicht uf den bruder der sin lehin recht an dem
gude gekouft hat sint in dez riches rechte stet geschrebin
 Wer

g) *Iur. Francici* vulgo *Kayser-Recht* dicti Lib. III. cap. 12. apud
 SENKENBERGIUM p. 16.

h) apud eundem in l. c. p. 26.

*Wer sich in lehin kouffet met dez keyfers rechte Der sal ez
 lebhint sin met dez keyfers gude.*

Iura, quae confortibus vi coinuestiturae in feudo communi competunt, salua persistunt, quoad diuisio feudi non suscepta fuit. Feudo autem communi diuiso, ex moribus Germanorum inter confortes mutua successio in parte feudi, quae ex diuisione singulis cessit, tollitur, adeoque conforte absque prole defuncto, superstitibus successio in illius parte diuisa non datur, sed haec feudi portio aperta ad dominum directum redit ²). Haec luculentissime patent ex iisdem, quas supra allegauimus, collectionibus consuetudinum Germanicarum. *Vetus auct. de Beneficiis P. I. §. 84.* ita: *Si autem uoluerint ab inuicem separari absque licentia domini, diuidant inter se secundum libitum totaliter concessum beneficium. Sed postea illorum nullus in parte alterius aliquod ius habebit, cum alter obierit, nisi susceperit a domino expectationem in beneficio.* *Iur. feud. Sax. cap. 34.* *Man mac vñ brudern ein gut liben ab sie ez mit gesameter hand empfaben und gliche gewere daran haben wollen sie aber sich scheiden mit deme gute sie teilen iz unter sich ane des herren urloub wye si wollen. Swenne aber sie sich beteylen ir nichein hat recht an des andern gute ab der andere stirbet em si anderwerde daz gedinge daran gelegen di wile ouch sie daz gut zusamene haben.* *Iur. feud. Aleman. cap. 37. §. 3.* *Wann aber sy sich mit dem gut also beteylen. so hat ir keiner an des andern gut nichez. und stirbt ir einer on*

B 3

lehens

²) *Ge. Lud. BOEHMER de feudi communis diuisione: in Ej. Obseru. jur. feud. p. 214 seq.*

lebens erben. des teyl ist dem herren ledig. Idem legitur in *Jur. feud. Bavarico* cap. 45 ^k). et *Francic. Lib. III.* cap. 12. 25 ^l). Huc etiam pertinet paroemia iuris feudalis *Theilung bricht gesammte Hand.* Cum itaque, communiōe feudi per diuisionem sublata, ex moribus Germanorum nulla detur successio, fuere, qui exinde hoc stabilire tentarint principium, *omnis successiois fundamentum iure Germanico positum esse in condominio.* Haec sententia, cuius auctorem esse constat *Henr. Christ. SENKENBERGIVM* ^m), inter viros eruditos nacta est quamplurimos et fautores et propugnatores. Sed nec defuere, qui, oppugnata hac sententia, aliter sentirent, atque fundamentum iuris succedendi in feudo non nisi ex coinuestitura aut simultanea inuestitura petendum esse statuerent ⁿ). Quorum sententiam et nos amplectimur. Quamquam enim per coinuestituram condominium seu communiō feudi plena constituatur atque per simultaneam inuestituram communiō feudi minus plena seu quoad proprietatem tantum, aut iis, qui prima inuestitura comprehensi sunt, facta feudi diuisione, conferuetur, aut extraneis, quorum loco et agnati habentur, qui a primo acquirente sanguinem non ducunt, acquiratur, tamen ipsa communiō ponit coinuestituram aut simultaneam inuesti-

^k) apud SENKENBERGIVM in l. c. p. 221.

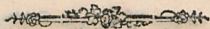
^l) apud eundem in l. c. p. 16. 24.

^m) in primis lineis condominii pro indiviso seu ganerbinatus (Goett. 1736.)

ⁿ) *Lud. Frid. Ioh. GRUB* in *diff. de fati ordinis succedendi in feuda legitimi* (Stuttg. 1779) I. L. E. FÜTTMANN V. C. in *Observat. jur. feud.* (Lips. 1783) cap. 24.

vestituram tanquam causam feu, vt vocant, conditionem, sine qua non. Quare accuratius differere mihi videntur, qui causam ab effectu secernentes fontem ac originem successio- nis feudalis in illa cum GRUBIO quaerunt. Hic Condomi- nium, inquit o), meo iudicio non quidem pro fundamento omnis successio- nis feudalis germanicae ponendum est: est tamen conditio, sine qua non, ipsum autem ius succedendi ex primi ac- quirentis inuestitura deriuatum est, conseruari vero potuit et debuit, facta diuisione, per reseruationem condominii. Iam e diuerticulo in viam redeamus. Coinuestiturae Germanicae eam vidimus esse naturam atque indolem, vt, vno coinue- stitorum absque prole mortuo, superstites consortes succes- sione in parte feudi pro indiuiso communis gaudeant. Hi an in hac successione inuestituram renouare teneantur, adhuc inquirere attinet. Iure feudali Longobardico coinuestitis in partem feudi, quae ad mortuum consortem pertinuerat, ex spe- ciali lege inuestiturae succedentibus obligationem inuestiturae renouandae impositam esse ex ipsa natura coinuestiturae Lon- gobardicae patet. Etenim haec singulis pro rata facta, proindeque non nisi ius pro rata in feudo communi concessum esse intelligitur. Quare si consors vi pacti specialis ad successio- nem in parte alterius absque prole defuncti admittatur, mu- tatio in manu seruiente ea interuenit, vt renouatione inuesti- turae opus sit. Longe alia est veterum Germanorum de hac re sententia. Cum enim vi coinuestiturae germanicae, vt supra vidimus, singulis coinuestitorum condominium vtile in

o) in l. c. §. 29.

solidum conferatur, consequens est, vt, vno coinuestitorum absque heredibus descendentibus defuncto, ius, quod huic in feudo communi competierat, superstitibus accrescat, vel potius nil decreseat, adeo, vt hoc in casu nulla plane mutatio contingat, quare renouatione inuestiturae iamiam in solidum factae opus sit p).

p) Io. Andr. HOFMANN de *fidibus morse vnus ad renouationem non adstrictis* (Marb. 1760).

S. IV.

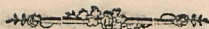
De simultanea inuestitura in feudo communi impetrata eiusque effectu maxime intuitu successionis.

A coinuestitura, quam haecenus ex iure tum Longobardorum tum veterum Germanorum descripsimus, maxime differt simultanea inuestitura in sensu speciali sic dicta, qua idem feudum, quod vasallus princeps, vt appellatur, possidet, aliis, quos *simultaneae inuestitos* vocant, futurae successionis causa constituitur. Illa de feudis indiuisis fit omnibus simul inuestitis aequali ratione et principaliter, h. e. vt quae ex feudo constituto vasallis competunt, iura omnibus fiant communia; haec autem de quibuscunque feudis etiam diuisis fit atque hanc habet indolem ac naturam, vt simultaneae inuestitis feudi condominium vtile purum, attamen, quoad stirps vasalli principis viget, vsufructu ac possessione feudi destitutum tribuat, atque iidem, stemmate vasalli possessoris

ex-

extincto, plenum dominium vile et quoad possessionem et fructuum perceptionem ipsa successione in feudum confectionantur. Ibi vna tantum interuenit inuestitura, quae omnes complectitur coniunctim inuestitos; Hic autem tot fiunt inuestiturae, quot in communionem dominii vtilis successione causa recipiuntur. Simultanea inuestitura in feudo vel nouo vel antiquo impetratur, atque doctrinae causa a *lo. Aug. HELDFELDIO* ^{a)} illa *noua* et haec *reseruata* appellatur. Vtrique et in feudo communi locus datur. Quod ad nouam simultaneam inuestituram attinet, pluribus, qui de feudo nouo conuestiti sunt, perinde ac vni possessori feudi nouiter acquisiti in Saxonia Electorali inde ab anno 1610cxci. ipso iure ^{b)} facultas competiit, aliquot siue agnatos siue extraneos domino directo simultaneae inuestiendos offerendi, adeo, vt dominus directus oblati simultaneam inuestituram concedere teneretur, nisi iusta recusationis causa interuenerit. Nec minus in feudo communi antiquo simultanea inuestitura acquiri et potest et debet ad ius succedendi in feudo conseruandum. Ante omnia tenendum est, ex moribus majorum feudum non nisi ad vasalli descendentes transire, iisque deficientibus successione ad latus non diuergere, sed feudum ad dominum

a) in *Element. iur. feud.* §. 231. in *Cod. Aug.* T. I. pag. 366. *Decret.*
 b) *Lehn-Mandat* a. d. 12. Nov. a. d. 17. April. 1700. *ibid.* p. 1975.
 1691. §. 5. in *Cod. Aug. T. I.* p. 1974. *Edict. feud.* a. d. 30. April. 1764.
Add. Mand. a. d. 4. Mart. 1698. in *Tit. VII. §. 1.* *Godofr. Lud. MEN-*
Cod. Aug. T. I. p. 1975. *Decret. or-* *KEN de jure offerendi simultaneae in-*
din. prouinc. dat. a. d. 8. Febr. 1700. *uestiendos* (Vitemb. 1724.)

num directum reuerti. In hoc principio omnes consuetudinum Germanicarum compilatores conspirant ^{c)}. Quare feudum ad plures deuolutum, si vni ex illis id vel totum, vel pro parte cessum fuerit, vasallo sine herede mortuo, ad dominum directum reuertitur ac nulla est legitima agnatorum in feudo diuiso successio. Quae cum ita sint, agnatis a primo acquirente descendentibus, si posthac, puta extincta stirpe vasalli possessoris, in feudum diuisum cessumue successuri sint, hoc ius aliunde quaerendum erat, siquidem ius in feudo communi competens per illius diuisionem cessionemue extinctum censebatur ^{d)}. Principio agnati sanguinem a primo acquirente descendentes impetrare studebant euentualis inuestituram (*gelehnte Geding*), qua in futurum euentum feudi aperti successione in eo consequerentur. Sed cum euentualis inuestitura a sola domini directi gratia pendeat atque euentuale tantum dominium vtile seu in euentum, quo vasalli eiusque heredum iura extincta sint, successione causa tribuat, postea in cautelam abiit, vt feudum diuisuri aut vni ex pluribus totum cessuri pacto adiecto sibi prospicerent et ad condominium feudi successione causa conseruandum nanciscerentur simultaneam inuestituram, quippe quae tum ius
 purum

^{c)} *Aut. Vet. de Benefic. P. I. §. 24.*
 25. *Iur. feud. Sax. cap. 6. 21.* apud
 SENKENBERGIVM in l. c. p. 267.
 274. *Iur. feud. Alem. cap. 18. §. 2.*
 apud eund. p. 48.

^{d)} *Vet. Aut. de Benef. P. I. §. 83. 84.*
Iur. feud. Sax. cap. 34. apud
 SENKENBERGIVM p. 281. *Iur. feud.*
Aleman. cap. 37. §. 2. 3. apud eundem
 p. 70.

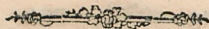
purum et praefens tribuit e), tum a domino directo, si ea petita fuerit, denegari nequit. Quae olim apud Germanos inuoluit simultanea inuestitura, ad ius succedendi in feudum agnatis conseruandum comparata, eadem et hodiernum viget tum in imperio R. G. inter nonnullas gentes illustres f), tum in quamplurimis Germaniae prouinciis, vbi prisca iura Germanica seruata sunt. e quibus Saxonia nostra eminent. Et enim, iure Longobardico in Germania inualefcente, fuccefio agnatorum ex folo iure fanguinis descendens, in patria non adoptata fuit, fed principes Saxoniae mores maiorum conftanter tuiti funt. Augustus quidem Elector Saxoniae, quem patrium ius, vt omne ciuile, ita etiam feudale nouimus conftitutionibus fuis anno feculi decimi fefti LXXII. promulgatis quafi fundaffe, in *Conft. XLV. P. II.* non folum quaeftionem tunc temporis controuerfiis doctorum agitatam, an simultanee inueftiti ad inueftituram iisdem cafibus renouandam obftrecti fint, quibus et principalis eiusdem feudi vafallus obligatur, decidit, fed etiam mores maiorum de simultanea inueftitura ad agnatorum fucceffionem in feudo antiquo neceffaria confirmauit, idque in Edicto, quod, precibus ordinum prouincialium in comitiis Torgauienfibus anno 1010LXXXII. propofitis, anno infeuto a. d. VIII. Maii, promul-

C 2

mul-

e) *Ge. Lud. ROEHMER Princip. §. 2. feq. in Ej. Opufc. academ. T. II. jur. feud. §. 163. Io. Godofr. BAVER de indole et natura inueftiturae feudalis §. 10. IDEM de forma ac definitione communis Saxonum manus*

f) *Ord. Confil. Aul. de an. 1654. Tit. III. §. 12.*

mulgatum fuit *g*), repetiit Idem et in *recentissimi edicti feud.* Tit. I. §. 1. denuo confirmatum fuit. Quod speciatim ad feudum commune attinet, ibidem *b*) de hoc ita statutum est: Gleichwie aber, wenn bey Theilungen und Anfaellen, ein Bruder oder Mitelebnter, dem andern seinen Antheil an dem Lehn guthe überlaeset, die Lehn, worinnen die Contrahenten vorhin mit einander gestanden vermoege Saechsischer Rechte, gebrochen wird; Also muss derjenige, welcher seinen Antheil dem andern an dem angefallenen Guthe verkaufft oder abtritt; wenn er ihm künfftig succediren will, sich die gesammte Hand, wenigstens bey den Lehns-Auflassung vorbehalten und in gehoeriger Zeit erneuern. Cum simultanea inuestitura non aliam ob causam introducta sit, quam vt consolidatio feudi impediatur, iis ad successionem vocatis, qui alias nullo iure succedendi gaudent *i*), consequens est, vt subsidiarium tantum ius in feudo succedendi tribuat *k*). Etenim vbi ea, consentiente vasallo, a domino directo in feudo siue nouo siue antiquo conceditur, animus vasalli consentientis is tantum esse intelligitur, vt simultanee inuestiti tum demum ad successionem vocentur, vbi vasallus possessor absque sobole feudi capace decessit, siquidem ipse, feudo acquisito, vi inuestiturae acceptae sibi suisque descendentibus vel ex iure vel ex lege inuestiturae capax

g) In Cod. Aug. T. I. pag. 137. *zaneam et euentualem impedita* (Goett, seq. 1757)

b) T. I. §. 6.

k) Henr. Chrif. de SENCKEN-

i) Ge. Lud. BOEHMER de feudi consolidatione per inuestituram simul. §. 250.

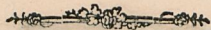
cibus prospexisse censetur. Vafallo itaque absque prole feudi capace defuncto, successio in feudo ad simultanee inuestitos quidem deuoluitur; attamen ante omnia id spectandum est, vtrum hi vno eodemque iure succedendi gaudeant, an quidam ex illis potiores sint. Si simultanee inuestiti vnus generis superint, omnes ac finguli aequali iure ad successione admittuntur. Sin vero et *noui* et *antiqui*, feu, vti a *Car. Ferd.* HOMMELIO ^{l)} appellantur, *nati* feu *necessarii*, ac *oblatis* feu *voluntarii* concurrant, illis ius succedendi praecipuum prae his competere ex ipso intelligitur sine, ob quem oblati ex consensu vafalli possessoris simultanea inuestitura concedatur. HOMMELIVS quidem contrariam sententiam fouisse videtur. Ita enim *Neque*, inquit ^{m)}, *vlla inter natos et oblatos, siue quae eadem res est, inter consanguineos et extraneos, est diuersitas, quia iure Saxonico ipsi agnati extranei habentur, nemoque suus in beneficio, nisi filius, heres est.* Sed vereor, vt recte haecce se habeat sententia, quae refutari potest vel ex ipso principio, quod HOMMELIVS attulit ⁿ⁾, statuens, *hodiernam inuestituram simultaneam nihil aliud esse, nisi quandam in integrum restitutionem, et in se fissionem continere eam, vt quod diuisum est beneficium, non diuisum videatur.* Si itaque agnati, post diuisionem feu cessionem feudi factam, vt impetratae simultaneae inuestiturae in communiione feudi perstitisse finguntur, quo, quaeso, iuris colore simultanee inuestiti noui aequale ius succedendi in feudo

C 3

cum

l) in *Oblectam. jur. feud.* obs. XIX.
p. 145

m) in l. c. p. 139.
n) ibidem.

cum antiquis deprecant? Qui enim a possessore feudi noui domino directo simultanee inuestiendi oblato ius communis manus nacti sunt, vi huius haud prius, quam extincto primi acquirentis stemmate, in feudum succedere possunt, etiamni casus successione in lege oblationis non expresse definitus fuerit. Quousque igitur ex iis, qui a primo acquirente descendunt, superstes est feudi capax, simultanee inuestiti noui seu oblato ad successione in feudo haud vocati censentur. Nec hic successione casus immutatus intelligitur, licet vnus alterue ex posteris primi acquirentis a communi feudi deuoluti recesserit iusque praefens, quod sibi in feudo delato seu communi competierat, reliquis cefferit, reseruata sibi simultanea inuestitura. Nam illa cessio concernit tantum iura eorum, inter quos ea peracta est, aliis vero, veluti simultanee inuestitis nouis, quemadmodum non nocet, sic quoque non prodesse potest ad ius succedendi potius, quam quod simultaneae inuestiturae nouae inest, ipsis acquirendum e). Quare simultanee inuestitis nouis ius in feudo succedendi haud prius nascitur, quam si omnes in inuestitura primi acquirentis comprehensi defecerint, siue in communi feudi perstiterint, siue ab eadem recesserint, reseruantes sibi successione causa simultaneam inuestituram.

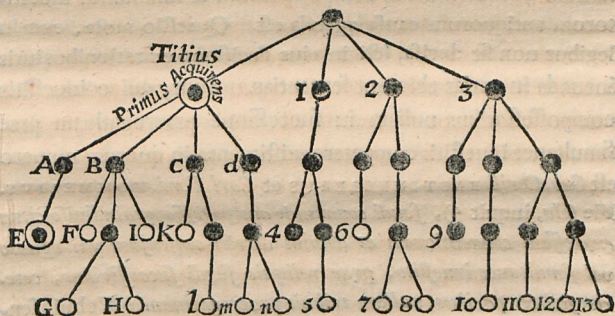
§. V.

d) arg. Tit. C. *Quibus res iudicata non nocet.* Item *Inter alios acta vel iudicata aliis non nocere.*

§. V.

Coniecta causa, demonstratur, coinuestitis ius in feudo succedendi praecipuum prae simultanee inuestitis competere.

His ita constitutis, iam lubet rem per indicem quasi exponere, quae hoc in libello vocetur in quaestionem disceptationemque. Iuuabit, opinor, exemplum delineare atque hoc schema lectorum oculis subiicere:

Titius igitur, feudo acquisito, tres fratres 1. 2. 3. domino directo simultanee inuestiendos obtulit, ac deinde deceffit, quatuor filiis A. B. c. d. relictis, in quos feudum deuoluitur. Cum fratres non omnes in communiione feudi perflitere uelint, ex his duo c. d. ius praefens, quod ipsis in feudo delato competit, accepto pretio, reliquis A. B. cedunt, referuantes

vantes sibi futurae successione causa simultaneam inuestituram. Composseffore feudi A. eiusque filio E. postea absque prole feudi capace defuncto, quaestio mouetur, ad quem portio feudi, quae composseffori E. fuerat, deuoluatur, vtrum tantum ad reliquos feudi composseffores coinuestitos, F. G. H. I. an simul ad simultanee inuestitos tum antiquos k. l. m. n. tum nouos, 4. 5. 6. 7. 8. 9. 10. 11. 12. 13. Quod attinet ad hos, ipsis in exemplo allato ius succedendi nondum natum esse ex iis patet, quae in antecedente §. disputauimus. Quare tantum coinuestitorum compossefforum et simultanee inuestitorum antiquorum causa agenda est. Quaestio mota, cum in legibus non sit decisa, Icti in eius decisione ex rationibus iuris in eunda in varias abierunt sententias. Sunt, qui coinuestitis compossefforibus nullam in successione praerogatiuam praesimultanee inuestitis competere existiment, in quorum numero est *Geb. Christ BASTINELLERVS* et *Carl. Ferd. HOMMELIUS*. Ille sola, inquit ^{a)}, feudi communitio aut possessio proindiuiso citra expressam conuentionem et domini directi consensum vni agnato vel simultanee inuestito, praes reliquis feudi successoribus, ceteris scilicet paribus, nullam tribuit praerogatiuam. Vt huic sententiae auctoritatem conciliet, anno 1715. secundum eam a collegio Ictorum Vitebergenfium iudicatum esse refert. Hic ita ^{b)}: *Quaesuit aliquis: si duo beneficia vnius quondam domini ita diuisa*

^{a)} in *Decad. thes. feudal.* (Viteb. 1729.) Thef. I. insert, a V. C. Car. Frid. ZEPERNICK *Analect. iur. feud.* T. I. p. 411.

^{b)} in *Oblectam. iur. feud.* obl. XIX. §. 8.

visa fuissent, ut maiori filio Petro unum praedium, duobus vero natu minoribus Comestori atque Gratiano alterum ita assignaretur, ut hi quidem in commune possiderent, Petrus autem suas ab his separatas rationes seiunctim haberet, seruata tamen utrinque et retenta simultanea inuestitura: quaesuit inquam: Vtrum Comestoris decedentis partem Gratianus solus habere debeat, Petro excluso? Respondi, Petrum non remouendum esse. Sed HOMMELIVS postea meliora edoctus sententiam mutauit ^c), statuens, simultanee inuestitos a compossessoribus feudi excludi. Atque eandem sententiam tuetur venerabilis et annis et meritis *Ge. Lud. BOEHMERVS*. Hic inter fratres, inquit ^d), indiuisim feudum possidentes, alter alteri improbi defuncto succedit: adeo ut si inter plures fratres duo pluresue in communi feudi perseverarint, reliquis fratribus, salua et reseruata simultanea inuestitura dimissis, INTER SOLOS FRATRES COMPOSSESSORES SIT FEVDI SVCCESSTIO, NEC COINVESTITI (quos exemplo curiae feudalis Dresdensis simultanee inuestitos appellamus) FRATRES CVM HIS CONCVRRANT. Huic sententiae etiam *celeberr. I. L. E. PÜTTMANNVS* ^e) accessit. Qui de hoc argumento disputarunt, in eo consentire videntur, quod tota haec causa non nisi ex moribus veterum germanorum, quibus coinuestitura, uti et simulta-

nea

^c) in *Rhaff. quaest. obl.* 779.

^e) in *Elementis iur. feud.* §. 359.

^d) in *diff. de successione feudali fratrum fratrisque liberorum* (Goett. 1783) cap. XXV.

1768.) cap. II. §. 4.

nea inuestitura introducta hodiernum in curiis feudalibus Germaniae obtinet, aestimari debeat. Etenim omnes, quos allegauimus, doctores iuris feudalis et ipse adeo BASTINELLERVS iniiciunt mentionem *compossessionis feudi pro diuiso*, quam non ex Longobardicae, sed Germanicae coinuestiturae natura descendere supra vidimus. Iam vero ea est indoles ac vis coinuestiturae compossefforibus feudi pro diuiso seu in solidum factae, vt ipsi intuitu feudi communis pro vna habeantur persona atque vno ex illis absque sobole defuncto, in eius portionem reliqui superfites non tam succedant, quam eam vi inuestiturae in solidum acceptae retineant *f*). Qui autem a feudi communiore recessere, omne ius in feudo communi ex illa inuestitura competens dimisisse censentur, indeque ad successionem in feudo ne tunc quidem, vbi reliqui confortes decesserint, aspirare possunt, nisi communem manum consecuti fuerint. Atque cum haec non nisi subsidiarium tribuat ius succedendi, quod post mortem demum possessoris eiusque heredum nascitur, prono aluo sequitur, vt simultanee inuestiti haud prius, quam deficientibus omnibus feudi compossefforibus coinuestitis ad successionem in feudo vocentur. Itaque coinuestitis praerogatiua in successione prae simultanee inuestitis ipso iure competit, nec opus est domini directi consensu, quem BASTINELLERVS falso requirit ad ius praecipuum succedendi coinuestitis acquirendum. Etenim in definiendo ordine succedendi plurium eorundemque diuersorum successorum feudalium

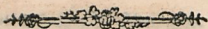
f) §. 2. huj. disp.

dalium nulla plane habetur ratio consensus domini directi, siquidem illorum successio in feudo iura domini directi non concernit, nec huius quicquam interest, quo ordine ad successionem veniant inuestiti. Inter hos cum coinuestiti praerogatiua prae simultanee inuestitis vi consuetudinis ac ipso iure gaudeant, a domino directo frustra interponitur consensus, atque ne ipso quidem volente ius succedendi praecipuum coinuestitorum in eorum fraudem immutari aut restringi potest.

§. VI.

In Saxonia Electorali ob coinuestituram pro diuiso in feudo communi introductam ius succedendi praecipuum coinuestitorum prae simultanee inuestitis dubio non videtur vacare.

Cum Germania hodie duplici regatur iure feudali, altero Longobardico, altero Germanico, haud mirum est, quod in dubitationem et quaestionem abierit, vtrum pluribus de eodem feudo coniunctim quidem, attamen indefinite inuestitis, pro coinuestitura Longobardica eiusque iuribus, an potius pro Germanica capienda fit praesumptio. In hoc certamen nos iam committere nolumus, patriae tantum mores explicaturi. Saxones quidem constat, vti iuris patrii prae ceteris tenaciores, in peregrinis autem iuribus recipiendis difficiliores fuisse, ita et in hoc de coinuestitura argumento vsque ad seculum XVI. mores maiorum integros seruasse, nec passos esse, vt, Longobardorum iure in Germaniam recepto,

isti in patria tollerentur. Quare pluribus de eodem feudo coniunctim inuestitis non pro rata, sed in solidum facta censetur coinuestitura, vi cuius altero ex coinuestitis feudi compossessoribus sine prole defuncto, pars feudi, quae ipsius fuerat, reliquis obuēnit, nec his obligatio coinuestituram renouandi incumbit, nisi diuisio feudi communis fuisse sit. Hoc haud obscure declarat acerrimus iuris Saxonici vindex ac defensor AVGVSTVS I. Elect. Saxoniae in *Const. XLV. P. II. vbi Gleichergestalt*, inquit, *so wird die gesammte Hand und Anwartsung, durch Theilung derer Leben-Güter, vermoege Saechsscher Rechte, gebrochen; und derowegen sollen die, so sich getheiler, UND HIEBEVOR DIE GESAMMTE HAND (coinuestituram) GEHABT, alsdenn anderweit Verneuerung des Gesammtnisses in gebürlicher Frist, erlangen, die ihnen auch unweigerlich geliebet werden soll^a*. Postea vero sensim paulatimque ingens hac in re facta est mutatio, duplici coinuestitura in feudo communi introducta, cuius altera ad formam Longobardicae efficta videtur, altera veteris Germanicae coinuestiturae reliquias continet. Cuius mutationis causa non in studio curiae feudalis aut augendi taxam feudalem aut imminuendi iura vasallorum quaerenda est, sed ii ipsi, qui recentiori aevo coinuestituram de eodem feudo petierant, isti mutationi, quin miserae peregrini et domestici iuris mixtioni occasionem praebuisse videntur. Etenim singuli ex pluribus intuitu feudi communis

^a) Gebb. *Christ. BASTINELLER per feudi diuisionem amittitur. (Viteb. de simultanea inuestitura, quatenus 1742.)*

munis vel nouiter acquisiti vel ad eosdem deuoluti, ex Ictorum consilio tum coinuestituram pro rata, tum communem manum quoad partes feudi, quae ad reliquos consortes pertinebant, successione causa impetrare studebant, non tam ex iuris necessitate, quam ex consilii prudentia, vt scilicet non solum ius pro rata in feudo communi nanciscantur, sed etiam ius succedendi in partes reliquorum consortium, vtut ex ipsa natura coinuestiturae Germanicae descenderet, aduersus principia iuris Longobardici pro iure communi per Germaniam recepti tutum praestarent atque in tanto doctorum dissensu de vtriusque iuris auctoritate extra omnem dubitationis aleam collocarent. Quod initio curia feudalis precibus petentis dedit, id postea inde a GEORGII I. Electoris Saxoniae aeuo ita in obseruantiam abiit, vt curia feudalis Saxonica plures de eodem feudo non in solidum inuestiret, sed eorum singulis tantum inuestituram pro rata, simulque communem manum quoad partes reliquorum consortium, si ea *speciatim* fuerit petita, concederet atque huius duplicis inuestiturae (*zu ihren Antheilen und mit gesammter Hand gegen einander*) expressam in breui testato (*Lebenschein*) faceret mentionem ^{b)}. Curia feudalis Saxonica eo lubentius precibus vasallorum duplicem inuestituram petentium indulgit, atque vt ea in obseruantiam abiret, passa est, quo magis haec commodis ipsius domini directi adcommodata esse vide-

D 3

batur.

^{b)} Vid. Gottbelf Frid. LOCHMANNI *Observ. ad successionem feudalem in Saxoniam Electorali spect.* (Lips. 1767) §. 10.

batur. Etenim, vno ex compoſſoribus feudi ex more maiorum in ſolidum inueſtitis abſque prole defuncto, cum ſuperſtites ratam feudi, quae defuncti fuerat, conſecuti inueſtituram pro indiuiſo acceptam renouare haud tenerentur, dominus directus non poterat non ignorare, quot et quos habet vaſallos, licet hoc ſcire ipſius multiplici de cauſa et maxime ob ius de feudo aperto diſponendi interſit. His igitur domini directi rationibus adprime conſentanea eſt inueſtitura, quae pro diuiſo ſeu pro rata concedi ſolet, quia ad huius renouationem in caſu mortui ſine prole compoſſoris ſuperſtites obſtricti ſunt. Quae ex hac ratione inde a GEORGII I. temporibus in curiis feudalibus Saxoniae Electoralis ſenſim paulatimque inualuit, duplex inueſtitura atque huius in caſu mortui compoſſoris renouandae neceſſitas c), in no- viſſimo edicto feudali anno 1700. publicato confirma- batur atque ille vetus curiarum mos incerta conſuetudine va- gans lege certa regebatur. Iuuat ipſa legitima verba ex Tit. I. §. 2. apponere: *Wenn ein Vater nach ſeinem Tode, zu ſeinem Lehn-Gurbe verſchiedene Soehne verlaeſſet, oder das Lehn, durch des Beſitzers, ohne Hinterlaſſung Leibes-Lebns-Erben, erfol- gen roedlichen Hintritt, auf verſchiedene Mitbelehnte faellet, ſo haben*

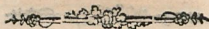
c) Haec obligatio et ad eos ſimul- taneae inueſtitos, qui iure poſſidendi feudum, eoque vtendi fruendi non- dum potiti ſunt, producta fuit, vt ipſi in eodem caſu mortui compoſſoris renouationem inueſtiturae in-

titu partis feudi ab ipſo relictae pe- tere ac impetrare teneantur, ſiue hic impropis deceſſerit, ſiue heredes de- ſcendentes reliquerit. *Edict. feudal.* Tit. I. §. 2. Adde §. 10. *eiusd. Tit.*

haben selbige. sie moegen in communionen zu verbleiben gesonnen seyn, oder nicht, die Lehn daran in gesetzter Frist, JEDER ZU SEINEM ANTHEIL UND ZUGLEICH DIE GESAMMTE HAND GEGEN EINANDER, an ihrer Brüder oder Mitlehns-Erben Antheilen, VERMOEGE DER BEY HIESIGER LEHNS-CURIE HERGEBRACHTEN OBSERVANZ zu suchen, und daferne waehrender Communion einer von denen Mitbesitzern, ohne Leibes-Lehns-Erben stirbet, und sein Antheil auf die übrigen verfaellet, es in Ansehung der Renovation, eben also zu halten.

Hæc dispositio est tantum ad feuda ex investitura primi acquirantis in plures descendentes deuoluta pertineat, tamen etiam ad feuda a pluribus nouiter acquisita extendenda esse videtur, adeo, vt plures feudum vi propriae inuestiturae acquiruntur in curia feudali eodem, quo plures descendentes aut simultanee inuestiti, ad quos feudum ex inuestitura maiorum deuolutum est, modo inuestiantur, siquidem hic eadem, ex qua ibi duplex inuestitura introducta est, ratio interuenit. Quid multa? Argumentum haud leue præbet Electorale rescriptum a. d. xxxi. Maii an: c̄lōcc̄lxxxvi. in quo alii rescripto a. d. xxiv. Septembr. c̄lōcc̄lxxxvii. derogatum atque hoc constitutum est, vt si is, qui feudum primus acquisiuit, non impetrata inuestitura, decesserit, eius descendentes vtriusque sexus de eodem feudo tanquam de nouiter acquisito inuestiri possint, indeque etiam filiabus eiusque descendentiibus feudi capacibus non solum inuestitura pro rata, sed etiam communis manus quoad partes consortium concedatur. His itaque de duplici in-

inuestitura, quae inde ab *Io. GEORGII I.* aeuo in feudo communi introducta est, expositis, accedamus iam ad quaestionem diiudicandam, vtrum prisca succedendi ratio inter coinuestitos immutata fuerit, an ius succedendi praecipuum prae iis competat, qui a communione feudi recedentes simultaneam inuestituram sibi reseruarunt? Haec quaestio eo profecto diligentius excutienda esse videtur, quo maiora inter Ictos deprehenduntur sententiarum diuortia, aliis simultaneae inuestitos a feudi compoessoribus hodiernum excludi existimantibus, aliis contrariam tuentibus sententiam. Video, pro hac id speciose dici posse, quod coinuestiti ad mutuam successionem hodie simultanea egeant inuestitura, indeque, cum intuitu successionis non nisi iure simultaneae inuestitorum censendi sint, ius succedendi prae simultaneae inuestitis praecipuum, quod inuestiturae pro indiuiso inest, amiserint, nec plus iuris in successione feudali sibi arrogare posse videantur, quam quod reliquis simultaneae inuestitis competit. Sed rationes, quibus contraria sententia ac praecipuum ius succedendi coinuestitorum prae simultaneae inuestitis defendi queat, haud deesse videntur, quas proferre iam atque exponere lubet.

§. VII.

Quod coinuestitis ex more Germanorum competit, ius succedendi praecipuum prae simultanee inuestitis, per duplicem inuestituram ex iure Saxonico Electorali in feudo communi recens introductam haud ita transmutatum est, ut coinuestiti ac simultanee inuestiti aequali iure ad successionem admittantur.

Argumentum I.

AC PRIMO quidem Legislatores Saxonum veterem succedendi rationem, quae ex moribus maiorum inter composseffores feudi coinuestitos obtinet, nec expresse immutauit, nec id facere voluisse censendus est. Hoc rectius diiudicari intelligique nequit, quam si ius succedendi ab ordine succedendi distinguatur. *Illud*, cum non nisi inuestitura constituitur, nemini competit, nisi qui a domino directo inuestituram acceperit, aut eadem ex legis dispositione comprehensus sit; *Hic* autem varia ratione, non tantum lege obseruantiaque, sed etiam dispositione speciali eorum, quorum interest, saluo iure succedendi, definiri potest sine domini directi consensu. Etenim ordo succedendi tantum iura successorum feudaliū concernit, nec domini interest, quo ordine ad successionem veniant, qui ex ipsius consensu ac inuestitura ad eam vocati sunt. Iam, ut haec ad nostram causam transferamus, simultanee inuestitis perinde ac compossefforibus coinuestitis domini directi auctoritate ius succedendi datum fuit, sed quo eodem ordine ad successionem in feudo admittantur, domini directi nil interest. Si specialis ordo successionis ab ipsis suc-

E

cessori-

cessoribus, quorum interest, non fuerit definitus, talis ordo succedendi inter eosdem obseruari debet, qualis ex moribus maiorum vi coinvestiturae obtinet, quae supra a) a nobis descriptus est. Atque hic successione ordo tamdiu placuisse praesumitur, donec aliud actum esse ex idoneis rationibus appareat. Ast alius omnino ac aequalis et coinvestitorum et simultaneae investitorum ordo succedendi introductus esse videtur, ex quo Germanica coinvestitura pro indiuiso apud Saxones in desuetudinem abiit, atque constitutum fuit, ut singuli ex confortibus eiusdem feudi tum coinvestituram pro rata, tum communem manum quoad partes reliquorum confortium impetrare teneantur. Res salua est. Etenim uti coinvestitura pro rata non nisi in commodum domini directi ac ideo introducta est, ut in casu mortui compossessoris aut factae diuisionis feudi, reliquis ad renouationem investiturae obligatis, dominus directus hac ratione comperiat, quot habeat vassallos, ita simultanea investitura, qua hodie compossessores ob mutuam successione egent, in eorum fraudem non ita explicanda est, ac si compossessores iure succedendi prae nudis simultaneae investitis praecipuo, quod olim ipsis competierat, per illam simultaneam investituram recens introductam priuati, hodie plus iuris, quam quo ceteri simultaneae investiti gaudent, sibi asserere indeque simultaneae investitos a successione excludere nequeant. Quid enim? In successione simultaneae investitorum in feudo definienda non solum simultaneae investiturae ratio haberi, sed et id spectari debet, vtrum omnes ac singuli simultaneae investiti sint

ex

a) §. III.

ex vno eodemque genere, qui aequali succedendi iure gaudent, an minus, vti simultanee inuestiti oblati et antiqui. Si vnus pluresue ex confortibus feudi ab huius communionem recedentes sibi simultaneam inuestituram referuarint, hancque a domino directo impetrarint, exinde reliquis, qui, praecua oblatione a compossessoribus feudi noui facta, communem manum a domino directo consecuti sunt, eo nomine ius aequale succedendi ecquis statuatur tributum esse adeo, vt simultanee inuestiti oblati vna cum antiquis ad successorem adspirare possint? Immo hos ceu coniunctiores illis ceu minus coniunctis in successione potiores esse nemo negat. Etenim dominus directus ordinem succedendi inter diuersos successores feudales non immutare, sed eum potius saluum conferuare voluisse praesumitur, quandoquidem ordo succedendi iura domini directi plane non concernit, eique perinde est, quo ordine successores feudales in feudo succedant. Haec ratio, nisi egregie fallor, et in nostra causa obtinet. Compossessores feudi olim iure succedendi praecipuo prae simultanee inuestitis gauisus fuisse supra effecimus, atque idem compossessorum ius dominus directus haud imminuisse censetur: id quod etiam ex sequentibus luculenter patebit.

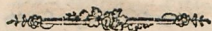
§. VIII.

Argumentum II.

Deinde simultaneam inuestituram compossessorum feudi, salua eorum in successione praerogatiua prae nudis simultanee inuestitis, inuectam esse ipse legislator haud obscure de-

E a

clara-

claravit, constituens ^{a)}, post mortem vnus ex compoffessoribus feudi tum reliquos superstites, intuitu partis feudi ad ipsos deuolutae, ad inuestituram petendam, tum simultanee inuestitos, illo casu mutationis existente, ad communem manum renouandam obstrictos esse. En ipsa verba Tit. I. §. 2. Und obfchon in dem erstern Fall, daferne nemlich das Lehn-guth auf des Besizers Kinder devolviret wird, die Mitbelehnten die gesammte Hand nur ueberhaupt mit saemtlischen Leibes- Lebens- Erben, an dem gantzen Gut zu suchen, gehalten sind, so moegen sie sich dennoch, wenn einer von denen Compoffessoribus waebrender Gemeinschaft mit oder ohne Kinder verstirbet, die gesammte Hand an dessen Antheile zu renoviren keinesweges entbrechen. Wie es denn auch, wenn das Gut etlichen derer naechsten Mitbelehnten zugleich ansaellt, und einer derselben, bey noch fortdaurender Gemeinschaft abgebet, von denen Remotioribus um so viel mehr eben also zu halten ist, da diesen die gesammte Hand mit denen succedirenden Mitbelehnten nur ueberhaupt an dem gantzen Guthe zu suchen, nicht frey stehet. Item §. 10. Also sind auch, wenn mehrere Vasallen ein Lehn-guth gemeinschaftlich besitzen, und einige von denenfelben in Labres- Frift, jedoch zu differenten Zeiten mit oder ohne Hinterlassung Leibes- Lebens- Erben, versterben, sowohl die Mitbelehnte, als die noch lebenden Compoffessores, in Ansehung der an denen hinterlassenen Antheilen, zu befolgenden respective Lehn und gesammten Hand, ein gleiches zu beobachten verbunden. Si igitur, vno ex compoffessoribus feudi absque prole defuncto eius-

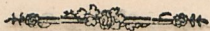
^{a)} Edict. feud. de an. 1764. T. I. §. 2. et 10.

eiusque parte feudi ad reliquos superstites deuoluta, simultanee inuestiti ex legislatoris voluntate tantum communem manum renouare teneantur, ipsos vna cum coinuestitis compossessoribus non ad eandem successiōnem vocari inde facile colligi potest, quia simultanee inuestiti ad successiōnem admissi non communem manum renouare, sed principalem inuestituram petere obstricti sunt. Ast videor contrariae sententiae fautores atque defensores audire obloquentes, non omne dubium cum puluisculo sublatum esse, quandoquidem dispositio in locis allegatis tantum de nouis simultanee inuestitis intelligi et possit et debeat. Nae gratis hoc sumitur, nulla reddita ratione idonea illius interpretationis restrictiuae. Verba Ediēti feudalis allegata sunt generalia, adeo, vt aequae de antiquis ac de nouis simultanee inuestitis intelligi debeant, praesertim cum desit causa, quare ea ad hos restringenda sint.

§. IX.

Argumentum III.

Quemadmodum itaque dominus directus praerogatiuam coinuestitorum prae simultanee inuestitis saluam atque integram esse voluit, sic quoque eandem esse mentem eorum, quorum interest, ex pactis, quae inter ipsos hac de re iniri solent, colligi potest. Qui ex compossessoribus a communiōne feudi recedentes pactum diuisionis ineunt, ius, quod ipsis in feudo communi competierat, reliquis in communiōne persi-

stentibus, accepto pretio, cedunt, iisdemque vi diuisionis, quae vicem emtionis obtinet ^{a)}, ius in feudo acquiritur, acquisitumque accedente inuestitura firmatur. Ius eorum, qui diuisionem feudi inierunt, iure germanico antiquo, apud Saxones hodiernum seruato, extinctum esse censetur, adeo, ut illi, qui suum in feudo communi cessere, ne tunc quidem successione gaudeant, vbi omnes feudi compossessores defecerint, nisi legem diuisioni feudi adiecerint atque eo nomine simultaneam inuestituram a domino directo impetrarint. Hac autem impetrata non nisi ius succedendi subsidiarium, quod extinctis demum omnium compossessorum iuribus nascitur, tributum, nec vero id actum esse intelligitur, ut vno, ex compossessoribus defuncto, nudi simultanee inuestiti perinde ac superstites compossessores successione in feudo gaudeant, siquidem huic aequali successioni cessio iuris, quae diuisioni feudi inest, ac mens eorum, qui feudi diuisionem suscepere, maximopere repugnat. Quare firmiter mihi habeo persuasum, eos, qui iure suo in feudo communi sese abdicarunt, licet ob futuram successione simultaneam inuestituram impetrarint, tamen ob susceptam feudi diuisionem successioni in feudo tamdiu renunciaffe, quamdiu superstites sunt feudi compossessores.

§. X.

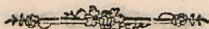
a) l. i. C. Communia vtriusque iudicii.

§. X.

Argumentum IV.

Si denique hac in re auctoritati rerum iudicatarum par est plurimum tribuere, sententia, quam defendimus, hoc argumento haud destituta esse videtur. Etenim non solum fenatus aulicus, qui Dresdae floret atque simul vicem curiae feudalis sustinet, eandem sententiam olim tuitus est, sed etiam summum in patria tribunal (*Appellations-Gericht*), quippe cui causae iurisdictionis feudalis contentiosae a curia feudali demandari solent, in eiusmodi litibus, ubi inter compositores coinuestitos et simultanee inuestitos de successione in parte feudi, quae defuncti compositoris fuerat, disceptatum fuit, hos ab illis excludendos esse iudicavit. Ne id temere dixisse videar, lubet exempla, a *Gouthelff. Friderico LOCHMANNO* ^{a)} relata, huc afferre: *Casus*, inquit, *exitit circa annum 1726. in illustri Domo Comitum de Solms quum mortuo patre Ottone Henrico quinque eius filii feuda paterna inter se diuiderent adeo ut tres fratres iuniores scil. Otto Wilhelmus, Ioannes Georgius et Augustus Philippus tanquam possessores indiuisi feudo Pouch dicto fuerint inuestiti, coniunctam manum fratribus natu maioribus reseruantes. Mortuo enim vno compositorum Augusto Philippo nulla relicta mascula prole, nemo nisi reliqui duo possessores indiuisi Ioannes Georgius et Otto Wilhelmus*

^{a)} in *Observationibus ad successionem feudalem in Sax. Elect. spect. §. 11.*

helmus in partem defuncti succedebant, neuiquam vero fratres natu maiores simultanee inuestiti vna cum reliquis coinuestitis in hoc casu successioni adspirare poterant, sed communis tantum manus ab illis erat renouanda. Et recentissimum eiusmodi exemplum nobis praebent fratres quatuor de Feilitsch, qui circa annum 1748. diuisionem feudorum paternorum constiuebant, ita, vt fratres duo natu maiores feudo Tambhoff, iuniores autem feudo Treuen untern theils inuestentur, coniunctam sibi inuicem in feudo alterius manum reseruantes. Quum vero vnus Compossessorum feudi Treuen neque relictiis heredibus feudali- bus morte obierit, fratres natu maiores simultanee inuestiti vna cum fratre coinuestito in feudum Treuen succedere cupientes litem mouerunt, sed a curia feudali caussa fuit decisa pro fratre defuncti coinuestito, neque votorum compotes facti sunt fratres simultanee inuestiti, qui tamen communem renouarunt manum.

Quid igitur multa? cum quaestio proposita obseruantia supremorum in Saxonia collegiorum decisa esse videatur. Quamquam olim in hac re vna et consentiens fuerit sententia istorum collegiorum, tamen recentiori aeuo, quo duplex inuestitura compossessorum inde a tempore Io. GEORGII I. obseruantia introducta, anno 1764, in nouissimi Edicti feudalis T. I. §. 2. expresse confirmata fuit, supremus prouocatio- num Senatus a curia feudali, quae sententiam, cuius defendendae praesidium suscepimus, hodiernum fouet, hac in re dissentire coepit, quod compossessores hodie pro rata inue-
stiantur,

stantur, atque cum ob futuram successionem communi manu opus habeant, non plus iuris sibi in successione arrogare possint, quam quod reliquis simultanee inuestitis competit. Quamquam decisio causarum feudalium secundum ius curiae fieri debeat ^b), atque, nisi egregie fallor, ea de causa prudentissimo consilio id in patria constitutum esse videatur, ut lites feudales a senatu prouocationum non nisi praesentibus duobus consiliariis aulicis tanquam paribus curiae a Praefide senatus aulici ex latere nobilium ablegatis, cognosci ac decidi queant ^c), tamen optabile est, ut quaestio proposita lege certa atque scripta dirimatur, quo disceptationibus tandem inter haec suprema collegia, quae in his rebus inter se consentire publice interest, materies subtrahatur.

*Iam veniam pro laude peto: laudatus abunde,
Non fastiditus si tibi, Lector, ero.*

^b) *Ge. Lud. BOEHMER de decisione causarum feudalium secundum ius curiae* (Goett. 1768).

^c) *Ordin. Appellat. nov. de an. 1734. in C. A. Tom. I. p. 445.*

COROLLARIA.

I.

Qui ius feudale naturale ad nugae et commenta Dd. referendum esse statuunt, accuratam illius iuris notionem haud videntur percepisse.

II.

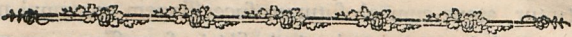
Hodie e re publica esse videtur, nexum feudalem plane tolli.

III.

Lapidicinae in fundis priuatorum ad regalia principis haud referendae sunt.

F

GENE-

GENEROSISSIMO DOCTISSIMOQVE

DOMINO

G V N T H E R A B V N A V

E Q V I T I M I S N I C O

S. D. P.

IO. ADAMVS THEOPHILVS KINDIVS.

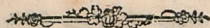
Cum ante hoc triennium ciuitati nostrae Academicæ adscriptus Perillustris patris TVI auctoritate ad fidem et disciplinam TE meam contulisses, tam præclaras in TE, Generosissime, animi ingeniique doter esse intellexi, ut si eas studiose, quemadmodum fecisti, excolueris, certo augurari possem, TE talem futurum, qualem Patria TVIque Parentes essent exoptaturi. Quod quidem augurium meum ipso euentu iam comprobatum esse, impense lactor. Longum profecto foret, modestiam, humanitatem, temperantiam, viuendi agendique prudentiam, ceterasque virtutes TVAS, quibus omnium animos TIBI conciliaisti, iustis laudibus prosequi. Sed unum est, quod uti silentio plane non possum præterire, ita vere atque ex animi mei, a turpi adsentandi libidine pariter ac simulato laudandi studio abhorrentis, sententia prædicare debeo, cum in TE esse animi ingeniique præstantiam, quæ vel omnis nobilitatis expertem, nobilitare sola valeat. Maiorum enim ima-

imagines numerare, fortunae, praeclare facta imitari, virtutis est. Iam gentis quidem TVAE summa merita annales memoriae prodiderunt. Rebus domi militiaeque sapienter ac fortiter gestis Maiores TVI tantopere inclaruerunt, ut hodie nemo sit, quin Bunauiano nomini venerabundus assurgat. At vero TV, Domine Generosissime, non ita patrum vetustas imagines intueris, ut praeclaris eorum facinoribus superbias, sola scilicet natiuitatis sorte contentus, sed ut aemulandi studio incensus, illorum virtutes imitando proprium TIBI decus, propriam virtutem adsciscas, memor aurei illius dicti:

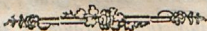
Tota licet veteres exornent vndique cerae
Atria, nobilitas sola est atque vnica virtus.

Hoc igitur sensu imbutus, cum hanc nostram bonarum litterarum officinam adiiisset, praeclaras TVAS, quas naturae beneficio acciperas, ingenii dotes, omnibus bonis artibus excolere tam acri studio coepisti, ut cuncti, quorum disciplina vicbaris, summis TE laudibus efferendum existimarent. Cuius rei publicum adeo documentum extare voluit Academia nostra, beneficio Bestuchefiano ex auctoritate S. R. Dathii, Senioris Academiae, TIBI collato. Atque eam munificentiam dignissimo contigisse, testes sunt, quotquot eo tempore, quo Bestuchefianae liberalitatis memoria recolebatur, TIBI que partes oratoris demandatae erant, TE differentem de origine ac progressu nobilitatis Germanicae audiuerunt. Finito autem cursu Academico, cum TV, Domine Generosissime, studiorum TVORVM rationem tuis, quorum iudicium et fauorem magni faciebas, redditurus, libellumque academicum emissurus, a me nuper peteres, ut ex Iurisprudentiae praecipua quadam parte argumentum TIBI tra-

Fan-

Etandum seligerem, ego quidem auctor TIBI extiti, ut quaestio-
nem ex iurisprudencia feudali, quam in deliciis habere soles, de-
promptam eandemque admodum controuersam explicares, hac fere
tum ratione usus, quod in hoc maxime genere, quantum ingenio ac
iudicio polleres, demonstrare posses. Atque huic auctoritati meae,
libello bocce TVO ad perlegendum mihi oblato, cognoui tam prae-
clare satisfactum esse, ut TIBI eum laborem uehementer gratula-
uer. Sed ut modestiae TVAE parcam, de TE nihil amplius dicam,
neque illa quidem, quae dixi, commemorassem, nisi ipsa TVA vir-
tus et laus ea vel inuito extorqueret. Itaque, Generosissime animoque
meo carissime, hoc TIBI confirmo et persuasissimum esse cupio, me
maximopere lactari, quod me potissimum in huius TVAE disputa-
tionis societatem venire uolueris. Ex animo opto, ut hic libellus uiam
TIBI ad Patronos nuntiat, qui TE beniuolentia et praesidio suo
amplexi, ad eum dignitatis gradum attollant, quem uirtus, probi-
tas et doctrina TVA merentur. Haec autem uota haud irrita fore,
tum certo sperare licebit, cum summo illi viro, cui libellum TVVM
sacrum esse uoluisi, elegantissimo eidem ingeniorum aestimatori, non
prorsus displicueris. Ita uale, Domine Generosissime, et, id quod
iterum iterumque summa animi contentione a TE peto, quam mihi
hucusque demonstrasti beniuolentiam, eandem in posterum mihi serua!
Scripsi e museo a. d. X. Decembr. MDIO CCLXXXVII.

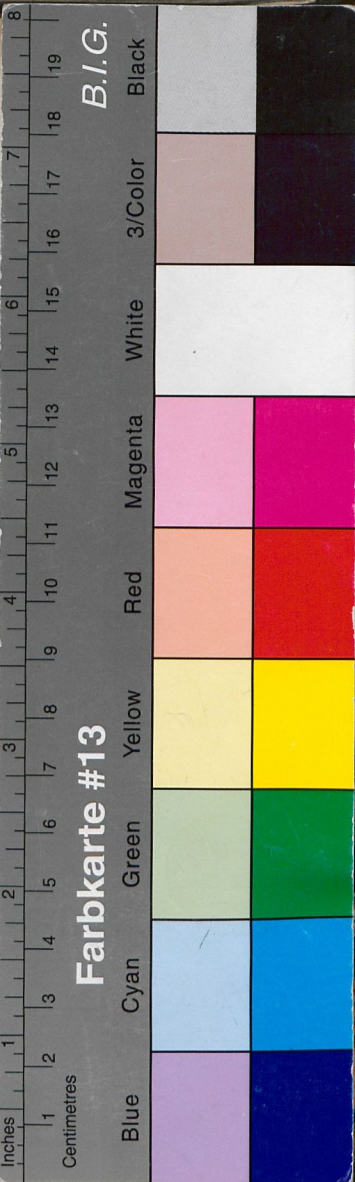
ULB Halle
003 335 402

3

Gl.

Fe

N 20

1787, 12

PROBLEMA
IVRIS FEVDALIS SAXONICO-ELECTORALIS
NUM IN SVCCESIONE
IN FEVDVM COMMVNE
COINVESTITI COMPOSSESSORES
SIMVLTANEE INVESTITIS POTIORES SINT?

DISSERTATIO
QVAM
ILLVSTRIS ICTORVM COLLEGII AVCTORITATE
PRAESIDE

IO. ADAMO THEOPHILO KINDJO

IVRIS SVCCESSENTIAE ET PHILOSOPHIAE DOCTORE, SVPRERMAE IN
PROVINCIA CVRSIAE ADVESORE, IVRIS SAXONICI PROFESSORE
PUBL. ORDIN. ACADEMIAE EPPISSEVENSIS SYNDICO.

A. D. XIII. DECEMBER. A. C. N. 1787

IN AVDITORIO ICTORVM

DEFENDET
AVCTOR

GÜNTHER A BÜNAU
EQVES MISNICVS.

LIPSIAE,
EX OFFICINA KLAUBARTHIA.